

FLORIN GHEORGHIȚĂ

Invizibilul din noi însine



Cartea Românească
EDUCATIONAL

CUPRINS

PREFĂȚĂ	5
Capitolul I – SUNTEM FIINȚE NEMURITOARE.....	11
I.1. Știința „Marilor Văzători“ antici	11
I.2. Este Omul o „Hologramă întreruptă“?.....	21
I.3. Medicii redescoperă corpurile invizibile umane	31
I.4 Pionieratul „ezoterismului științific“	40
NOTE.....	52
Capitolul II – NEVĂZUTUL DIN FIECARE OM.....	57
II.1. Primul autor român al instruirii spirituale (Un academician devenit cel mai erudit medium român)	57
II.2. Fotografii ale unor corpuri invizibile	82
II.3. Biorezonanța redă pe ecran dublul uman	94
NOTE.....	123
Capitolul III – LUMI INVIZIBILE	125
III.1. Anticii cunoșteau „metamorfozele“ corpurilor nevăzute	125
III.2. Trupul și corpurile invizibile umane sunt „un prototip galactic“?	147
III.3. Ciudate ființe galactice vizitează Terra.....	160
NOTE.....	176

Respect pentru oameni și carte	
IV.1. Un teolog și un fizician fotografiază	
„Orbs“ inteligente!.....	179
NOTE.....	187

ILUSTRĂȚII.....	189
-----------------	-----

Capitolul I

SUNTEM FIINȚE NEMURITOARE

— Infirmiera mi-a spus mai târziu:
— Parcă ați fi fost înconjurați de un halou uminos!

Era un fenomen pe care îl remarcase numai la muribunzi. Ajunsesem la limita extremă și nu știau dacă pluteam într-un vis, sau eram în extaz...

Carl Gustav JUNG (*Amintiri, vise, reflecții*)

I.1. Știința „Marilor Văzători” antici

În anii ultimelor două decenii ale secolului al XIX-lea și în cei care au urmat începutului veacului următor, în Anglia au fost publicate anumite cărți ce oferea cunoașteri cu aspect fundamental, dar care erau întru totul provocatoare față de concepțiile științifice dominante ale vremii respective; acestea prezentați descrieri tot mai detaлиate ale unor stranii structurări de „corpuri energetice invizibile” [1], care ar fi asociate trupului carnal al ființei umane! La scurt timp, acele cărți au fost traduse și editate în tiraje tot mai mari și în Franța, iar, mai apoi, și în alte țări din Occident.

Fondul cognitiv redat cu profundă convingere de autori, susținut de numeroase demonstrații și verificări experimentale la care aceștia au participat efectiv pe parcursul unor călătorii „inițiatice” în Orient, s-a bazat în primul rând pe ample cunoașteri acumulate încă din milenii anterioare în anumite zone asiatice: regiunile în care treptat s-au

cristalizat filozofile și practicile spirituale hinduse și tibetane, cât și în cele în care s-au consacrat înțeleptii chinezi ai antichității, anumite științe și filozofii proprii. Menținerea și însăși continua dezvoltare în acele zone – pe parcursul unor întregi epoci istorice – a anumitor „științe empirice”, asociate unui fond spiritual „tainic” s-a datorat unui fapt esențial: cunoașterile și practicile respective au tot fost verificate generație de generație de feluri „înțelepți” locali, care, pe diferite căi, și-au dezvoltat în mod deosebit și capacitatele native ale „percepțiilor extrasenzoriale” – denumite generic „clarvedere”. De-a lungul veacurilor și a mileniilor, astfel de oameni au percepțut mereu și au comunicat și celor din jurul lor un fapt tulburător: fiecare om are în trupul său carnal și niște corpuri vaporooase din materii invizibile, care se extind însă și în exteriorul trupului și care au un anumit gen de luminositate – denumită mai târziu „aura umană”. Aceste corpuri – care își au diferite organizări funcționale proprii și anumiți centri energetici specifici – se manifestă în diferite culori ascunse vederii celor mulți și, în sine, îndeplineșc fără întrerupere anumite funcții – chiar mai importante decât cele oferite de trupul carnal!... Existența reală a corpurielor nevăzute și chiar a unor „centri energetici” la fel de invizibili, care le asigură discret armonia unor funcții complexe, în comun cu trupul carnal, a fost percepță și tot mai bine cunoscută de anumiți oameni încă din cea mai veche antichitate; un foarte elocvent exemplu în acest sens este regăsit în tezaurul vechilor cunoașteri ale chinezilor, care au transmis de-a lungul mileniilor uimitoare pictografii atât ale schemei „centrilor energetici” nevăzuți (fig. 1), cât și ca extensii ale acestei scheme – straniile „hărți” cu punctele energetice anatomicice ale terapiilor prin acupunctură. De altfel, reprezentări artistice antice ale existenței centrilor energetici care determină prin corpurile invizibile echilibrul funcțional al ființei umane au fost găsite și la vechile populații hinduse; și acestea, la rândul lor, au dezvoltat, de asemenea, cunoașteri impresionante privind complexitatea tainică a Invizibilului – începând cu structura intimă a ființelor umane și ajungând până la definirea orizontului spiritual al existenței lor.

De fapt, întotdeauna au existat, în cadrul populațiilor care s-au perindat pe globul terestru, anumiți oameni care, din copilărie sau pe

parcursul vietii, au demonstrat uimitoarea capacitate a clarvederii: aceștia percepeau atât structurile din materii invizibile existente în mediul înconjurător, cât și însăși modurile de organizare funcțională a corpuri invizibile ale oamenilor și chiar ale ființelor din Lumile nevăzute existente în spațiul apropiat. De-a lungul timpului, parte dintre „clarvăzători” au aflat pe această cale un fapt esențial: adevăratul sens al existenței intrupate este dezvoltarea aceluia nucleu strălucitor nemuritor – Spiritul – care există în mod neștiut în fiecare din noi! Drept urmare, cei cu o gândire mai înaltă – cum a fost de exemplu Buddha – s-au dedicat practicilor spirituale, pentru a-și grăbi propria desăvârșire – consacrând astfel idei și practici ale unor înțelepciuni superioare. Dar clarvăzătorii cu gândire spirituală au constatat și un alt fapt din structura invizibilă a ființei umane: apariția și extinderea capacității de clarvedere depindea mult de activarea acelui centru energetic nevăzut care se află în partea centrală a frunții noastre (consacrat în literatura domeniului prin vechiul termen sanscrit „Ajna”). Drept urmare, în vorbirea comună, acestei capacități i s-a mai dat și denumirea de „al treilea ochi”. În trecutul îndepărtat, darului clarvederii i s-a acordat însă o importanță mult mai mare decât în zilele noastre; într-o gândire mai simplistă, la unele populații se efectuau chiar și trepanații ale osului frontal, pentru a se lăsa spațiu dezvoltării glandei pineale – considerată ca fiind suportul centrului energetic respectiv.

Întrucât, încă din vechime, s-a constatat că aura unor înțelepți și a unor oameni care s-au dedicat evoluției propriului suflet era activată energetic prin progresul spiritual, mulți semeni vedeau în jurul capului acestora un fel de luminozitate. Legat de fenomenul respectiv, este însă interesant de remarcat un aspect mai puțin cunoscut: chiar din epoci foarte vechi ale omenirii, au existat unii înțelepți cu capacitați deosebite bazate pe gândiri spirituale, la care se evidenția ciudata accentuare a luminozității respective. O foarte sugestivă demonstrare arhaică în acest sens, chiar dacă prezintă simplitatea primitivismului, a fost descoperită într-o peșteră din Brazilia: printre desenele rupes-tre din Pedra Pintada a fost „pictată” și o siluetă umană al cărei cap emitea raze! (fig.2) Or acele desene au fost date de arheologi ca

În fapt, de-a lungul mileniilor, la numeroase popoare, înțelepții care s-au dedicat cu totală dăruire progresului spiritual dezvoltându-și pe această cale și o aură perceptibilă în jurul capului, se remarcau și printr-o înaltă comportare etică-spirituală. Creșterea spirituală fiind însoțită și de o mărire a potențelor energetice subtile, anumiți înțelepți de acest fel ajungeau chiar să facă fapte miraculoase; astfel, fie în cursul vieții lor, fie ulterior, mulți dintre ei au fost zeificați sau sacralizați. Încă din vechime, artiștii din Orientul asiatic și mai târziu și cei din zona europeană, care au reprezentat ulterior în picturi și sculpturi asemenea ființe ce au fost sanctificate, au redat mereu o aură circulară simbolică în jurul capetelor acestora; în picturi, nimbul respectiv era redat aşa cum îl percepeau clarvăzătorii – în alb strălucitor sau în auriu; în sculpturi, fiind mai dificil de executat prezența aurei aşa cum era percepță în jurul capului, ea a fost reprezentată sub forma unui disc cu raze sau printr-un grup de raze având un contur circular.

Din foarte numeroasele exemple de acest fel, o frumoasă sculptură în piatră (fig.3) din nordul Indiei (realizată în sec. al XI-lea e.n.) a prezentat o pereche divină sacralizată: zeul Śiva – unul dintre cei trei zei principali adulați de vechile populații indiene –, împreună cu soția sa, zeița Shakti; razele atât de numeroase din jurul capului zeului au reliefat în mod deosebit „lumina” emanată mai intens în partea superioară a aurei sale; dar, fapt interesant, soția, deși era și ea o zeiță importantă, nu avea o aură similară... În schimb, de evidențiat în plus la remarcabila operă de artă este și un anumit detaliu – puțin cunoscut în Occident – sculptat la ambii zei ca un fel de flacără deasupra creștetului capului; în fapt, prin forma ciudată era redată percepția și cunoașterea, încă din milenii trecute, a dezvoltării deosebite a *chakrei* coronare – *Sahasrara* – la ființele mult avansate spiritual; în invizibil, acest centru energetic este percepță într-adevăr de clarvăzători ca un fel de vârtej luminos, radiind în diferite culori, vibrând foarte rapid (pentru frumusețea invizibilă a jocului de nuanțe luminoase când acest centru este dezvoltat, a fost denumit încă din vechime printr-un termen foarte sugestiv: *lotusul cu o mie de petale*). Legat de acest detaliu al

„flăcării” din apropierea creștetului capului, este de menționat că reprezentarea respectivă a fost larg răspândită în grafica și operele de artă din întregul Orient – în zonele în care cunoașterile spirituale au dominat încă din vechime cultura diferitor popoare; acea exemplificare prin mica pictură mai veche din China – pe care am redat-o în fig.1 – a consemnat cunoașterea existenței acestei *chakre* și la omul obișnuit, reprezentare care se regăsește și în numeroase desene și pictograme din zonele influențelor hinduiste; la persoanele sacralizate însă „flacăra” respectivă a fost reprodusă cu dimensiuni sporite.

Dar detaliul aureolei a fost amplu redat, încă din primele secole ale actualei ere și tot mai extins până în zilele noastre, în cele mai diferite opere de artă ale creștinătății; practica evidențierii artistice a acestui fenomen atât de semnificativ pentru nivelul spiritual ridicat al acelor ființe sanctificate era obișnuită însă cu mult timp înainte de apariția creștinismului.

În decursul timpurilor, clarvăzătorii – ca persoane deosebite – au fost tratați în mod diferit. Regii mai înțelepți sau unii nobili mai culti căutau astfel de oameni și îi aduceau la curțile lor ca sfetnici. Încă din antichitate, chiar și unii conducători militari își alegeau o gardă și totodată sfetnici dintre luptătorii care aveau o „aură frumoasă” în jurul capului; un basorelief din epoca romană (fig.4) este la fel de sugestiv în privința acestor cunoașteri care provin dintr-un trecut încă atât de neștiut al omenirii. Dar și în diferite temple, de-a lungul unor întregi epoci antice, erau aduși și instruiți asemenea oameni, adesea fiind selecția chiar de când erau copii sau tineri. (Acest procedeu s-a menținut mereu, chiar și până în zilele noastre, în ierarhiile budiste – în special în zona tibetană: încă din antichitate, după decesul fiecărui conducător religios Dalai Lama, era căutat și ales cu mare atenție acel copil care era găsit ca fiind reîncarnarea sufletului luminosului prelat plecat temporar în Lumea de Dincolo; odată bine „verificat” acest fapt, copilul era luat definitiv de la părinți, chiar de la vârste fragede. La fel s-a procedat mereu și pentru alți înalți prelați budisti).

În fapt, în întreaga antichitate, la popoarele care au edificat o civilizație – susținută până și sub aspect științific de o riguroasă organizare a slujitorilor unui cult religios –, însăși selecția preoților din temple

pentru diferite ranguri se efectua în funcție de dezvoltarea acestei capacitați: marii preoți erau „Marii Văzători”, iar categoria superioară – mult respectată – era constituită din preoții „Văzători”. (Această ierarhizare cititorul o poate regăsi, de exemplu, în diferite traduceri ale unor texte vechi egiptene [2], cât și în puținele traduceri ale unor consemnări mayașe [3] care au fost salvate de la distrugerea de către Inchiziție a întregii literaturi create timp de câteva milenii de acest vechi popor.)

O astfel de practică a căutării și a selectării diferitor persoane clarvăzătoare în funcție de potențele pe care și le-au dezvoltat a revenit și s-a răspândit în mod deosebit în zilele noastre – însă în moduri extrem de discrete – chiar la nivelul conducerilor diferitelor state și al anumitor organisme oficiale [4], indiferent de regimurile lor politice.

Au fost însă mereu și regi sau feluriți conducători, care erau foarte „deranjați” de vizunile acestor oameni deosebiți, adesea deveniți și mari înțelepți adulatați de popor; în asemenea cazuri, îi asasinau fără milă. Iată un astfel de exemplu penibil lăsat posteritatei într-un basorelief ceramic sumerian (fig.5), datat în mileniul al II-lea înaintea erei noastre. Un rege sau un conducător militar, afectat evident de influențele unei persoane ce avea capacitațile deosebite ale unui puternic „al treilea ochi” din frunte și a cărei aură din jurul capului emana lumină sub forma de raze, nu a ezitat să o ucidă el însuși! După îmbrăcământea din pene sau din frunze, cât și față de un detaliu de la piept, s-ar părea că acea ființă umană deosebită era o femeie care stătea retrasă față de lume. (așa cum au procedat de altfel – chiar și până în zilele noastre – feluriți înțelepți mult avansați spiritual și felurite persoane care și-au dezvoltat în mod deosebit capacitatea extrasenzorială.)

Dar și în întregul Ev Mediu, asemenea oameni având nativ darul clarvederii, aflați în diferite țări din Europa și în coloniile din continentele americane, au fost torturați și uciși la ordinele Inchizitorilor – nemulțumiți de difuzarea de către aceștia a unor cunoașteri care le afectau atât dogmele, cât și pozițiile sociale.

Revenind însă la aparițiile acelor cărți de la începutul veacului trecut – care ofereau cunoașteri ale adevăratei structurări a ființelor

umane ca asociere a unor corpuri invizibile cu un trup carnal – este de menționat și un alt fapt semnificativ: în paralel, a avut loc și o interesantă susținere a textelor respective prin venirea – cu acest scop – în special în Anglia, dar și în alte țări apusene – a unor inițiați din Orientul Îndepărtat [5]; toți aceștia au prezentat serii de expuneri publice în cursul căror se afirma și detalia această complexă structurare a ființei umane: trupul carnal era considerat doar ca un admirabil instrument și vehicul care deservește o asociere a anumitor corpuri nevăzute, dominate funcțional de un „suflet” și respectiv de „un nucleu spiritual” la fel de nevăzute!

Dar chiar mai mult: s-a trecut la prezentarea unor astfel de conferințe și de diferite persoane din Europa care, ducându-se și stând un timp în India și în Tibet, au beneficiat acolo de instruiriri și inițieri spirituale deosebite. Astfel, de exemplu, autori ca preotul catolic englez C.W. Leadbeater – ajutat de pastorul anglican Edward Warner – sau Helena P. Blavatsky, sau Annie Besant (ambele președinte succesive ale Societății Teosofice din Londra), devenind clarvăzători prin instruirile inițiatice primite de la feluri întelepte, au scris cărțile respective cu autoritatea experimentatorilor bine documentați. În fapt, toate acele cărți provocatoare apărute în zorii secolului XX – care de altfel și astăzi sunt la fel de provocatoare pentru mulțimi de oameni neinformați – au oferit efectiv descrieri scientificate ale unor realități fundamentale invizibile, totuși foarte bine verificate „extrasenzorial” de-a lungul timpului, până în profunzimea aspectelor esențiale.

Prezentarea organizării funcționale a componentelor nevăzute ale ființei umane în cărțile, devenite clasice, ale acelor pionieri europeni ai „Științelor Spirituale” a relevat și un alt fapt fundamental – care este însă evitat mereu de comunitatea științifică, din lipsă de informare: corpurile invizibile asociate trupului carnal, percepute totuși de clarvăzători ca radiind permanent anumite energii specifice, sunt constituite din alte feluri de materii! Finețea extremă a particulelor acestor „alte materii” le face invizibile și chiar mai mult decât atât: particulele lor elementare și însăși atomii lor specifici (care au însă o altă compunere față de cei ai materiei grele, întrucât nu au electroni), manifestându-se

În intimitatea lor, aceste corpuri invizibile sunt oarecum individua-lități funcționale distincte, admirabil concepute și ele de Inteligența Atotcreatoare; rolul lor esențial este ca, împreună cu trupul carnal, să deservească „Monada divină” – acea „Scânteie spirituală” din subtila substanță-energie a însuși Creatorului Atotputernic –, care, după emanare, ajungând în cadrul unor multimi uriașe de „Scântei” similare, a fost antrenată împreună cu toate „suratele” în Universul materiilor grele, pentru un îndelungat periplu al desăvârșirii lor.

Desigur, acest termen ezoteric de „Scânteie spirituală divină” ne sugerează direct o superioritate absolută, adusă însă la o scară mult redusă, căreia cunoașterea noastră limitată nu-i poate explica complexitatea capacitațiilor înăscute. Faptul că „Scânteile divine” – **Spiritele** – provin din „substanță-energie” a Divinității – care deține Absolutul în toate aspectele ontologiei cosmice – implică în mod evident o realitate profundă: „Scânteile divine” dețin în ele – în mic – capacitațile Absolutului divin; în sine, fiecare ființă umană este un mic Dumnezeu! Dar, pentru a se putea manifesta ca atare, treptat, fiecare om trebuie să ajungă să cerceteze, să înțeleagă și apoi să aplice creator, la nivelul „micimii” sale, ceea ce Tatăl Divin – Unicul – a conceput și a creat în întregul Cosmos pe care l-a înnobilat prin energiile și creațiile Sale. Deși gândirea și cunoașterea noastră, a intru-pațiilor, este încă suficient de limitată încrucișat ne aflăm cu toții la începutul periplului cosmic, cât și printr-o anumită „ecranare” inerentă a trupului carnal, mulți dintre noi au putut afla totuși sensul generic al venirii în spațiu a Spiritelor nemuritoare: miriadelor de Monade răspândite în Univers le revine obligat un complex proces de evoluție spirituală, până la atingerea perfecționii tuturor capacitațiilor pe care Tatăl le-a implementat în fiecare dintre noi – în Spiritele individuale care sunt mici fragmente din propria-i substanță-energie!

Ajunsî la acest prim prag al înțelegерii sensului existențial, intuim totuși și devinim conștienți că, în gândirea Inteligenței Absolute care ne-a creat, sensul ființării noastre ar putea fi chiar mult mai amplu... Va trebui să depășim însă multe alte praguri ale cunoașterii, ale

Înțelegерii și ale devenirii tot mai conștiente în îndelungatul curs al evoluției noastre individuale și colective, pentru a ne tot apropiua de „Absolutul gândirii divine”...

Înțeleptii care au obținut și clarvederea mai extinsă, au aflat încă din vechime și ne-au transmis veac de veac importanța esențială a acestui orizont evolutiv; dar, în zilele noastre, s-a conturat și o căutare colaterală, poate mult prea pretențioasă pentru nivelul real al evoluției noastre, însă totuși utilă în felul ei; prin dezvoltarea tot mai amplă din cursul veacului anterior a cercetărilor privind tainele materiei mediu-lui în care trăim, numeroși cercetători cât și numeroși gânditori au dorit intens să afle și un alt aspect fundamental: care ar fi esența fizică a nucleului spiritual al fiecărui om – acel nucleu care deține extraordinara capacitate a conștiinței și a inteligenței, însotită și de capacitatele extraordinare care tot așteaptă să fie trezite?

Una dintre cele mai accesibile descrierii sintetice din actuala literatură ezoterică difuzată în lume, a modului în care Tatăl Creator a „emanat” și „a dotat” neștiutele miriade ale Monadelor divine, a fost oferită public de un inițiat român – profesorul Scarlat Demetrescu; în fapt, el a primit asemenea cunoașteri superioare de la un „Suflet alb” mult evoluat. Publicându-le [6] în prima jumătate a secolului trecut – sub titlul *Din tainele Vieții și ale Universului* –, a ajutat în mod real mulțimi de semeni de-ai noștri să facă un pas înainte în propria lor evoluție.

Extraordinara dezvoltare a Științelor, care au avansat tot mai rapid în cursul veacului trecut, a permis totuși ca, printre mulțimile de noi domenii, să fie abordată în mod doct și această dificilă enigmă a cunoașterii. Astfel, esența fizică a conștiinței și, indirect, a multiplelor capacitați extraordinare ale nucleului spiritual existent în ființa umană a ajuns să constituie o frământare cognitivă a unui număr crescând de medici, de fizicieni, de psihologi, de biologi – mai „curajoși”; unii dintre aceștia s-au distins prin cercetări și scrieri care relevau dorința de a se apropiua explicativ de o „realitate superioară”, sfidând conservatorismul unor concepții învechite. Si, într-adevăr, prin eforturile depuse de aceștia în ultimele decenii ale secolului XX, cristalizate în reale contribuții științifice, s-a deschis un nou orizont cognitiv; deși